

ontdekking. Zijn eigen gerustheid daaromtrent verbaasde hem en steeds duidelijker kwam hij tot het bewustzijn, dat hij waarlijk een dubbel stel hersens had, waarvan het eene paar gewoon doorging met zich te bepalen bij de beschikkingen van het dagelijksch leven, terwijl het andere paar zich uitsluitend bij dat ééne bepaalde wat hem van ochtend zoo zeer ontsteld had.

Zoodra de eerste krantenjongen zich maar in de straat vertoonde, kocht hij een blad, en gunde zich niet eens den tijd, om het op zijn gemak mee naar zijn achterkamertje te nemen, maar vouwde het nog in den winkel open, precies zooals hij er mee van buiten trad.

Daar had hij het al :

„Zooeven ontvingen wij het bericht, dat de geldschieder, de heer James Marston, van ochtend dood gevonden werd in zijn eigen woning, op het —plein ; blijkbaar vermoord. Deze afschuwelijke ontdekking werd gedaan door den heer Alfred Wickstead, den vertrouwden klerk van den overledene, die omstreeks negen uur in den morgen, het kantoor van zijn chef binnentredend, dien dood vond liggen in zijn stoel. De politie is onmiddellijk in kennis gesteld met het feit en dus zal een arrest weldra volgen.”

Dit voorgewend optimisme betreffende het vinden van den moordenaar verontrustte Thursfield in het minst niet. Wat hem wel zéér verwonderde was, dat de ontdekking niet eerder werd gemaakt, want Wickstead moest toch al meer dan twee uur in huis zijn geweest. Maar in ieder geval: nu was de kogel door de kerk, en kon de politie ingrijpen. Hij was echt nieuwsgierig in 't minst niet bevreesd, tot welken maatregel die wel overging ? Als hij daar een beetje van op de hoogte bleef, kon hij althans dubbel op zijn hoede wezen.

Daar viel zijn oog op eenmaal op een boek op zijn lessenaar en bij het zien daarvan had hij 't wel kunnen uitschreeuwen van plezier :

Natuurlijk ! Dát was de weg ! De fortune begunstigde hem toch weer : Onder zijn weinige klanten telde hij ook : Pilling, den grooten Scotland-Yard detective !

Tot nog toe hadden ze in geen andere betrekking tot elkaar gestaan dan als klant en boekverkooper. Nu was de detective pas een paar dagen geleden bij hem in den winkel geweest, om een heel eigenaardig boekje, dat Thursfield hem echter wel te verschaffen wist. Afspraak was nu dat de detective over een paar dagen eens terug zou komen, om te hooren, hoe het er mee stond en of hij het al bemachtigd had.

En daar prikte het nu op den lessenaar ! Niets was dus eenvoudiger, dan dat hij het 's avonds, na sluiting van zijn zaak, even aanreikte bij den klant.

Nog afgescheiden van alle andere beweegredenen, had Thursfield er een heimelijk plezier in, zich juist dáár aan huis te vertoonen, om : „den spion te bespieden”, als 't ware !

Even nadat het donker geworden was, begaf hij zich dan ook op weg met het eerste deel van het boek — een geschiedkundig verhaal, — onder den arm. Het tweede deel wilde hij nog opzettelijk bij zich in den winkel houden liggen, voor 't geval, dat hij voor zichzelf erg verlangen zou naar een volgend bezoek.

Voordat hij zich op weg begaf, had hij eerst nog de voorzorg genomen, om het blauwe pak, dat hij den vorigen dag droeg, tot op het laatste vezeltje te verbranden.

De detective was thuis, en verwelkomde zijn boekhandelaar hartelijk. Pilling was een goedmoedig oud heertje zoo op het uiterlijk. Buiten zijn ambtsbezigheden had hij een ware passie, om alle werken te verzamelen, die betrekking hadden op de topographie van Norfolk. Vandaar dat Thursfield dit ook als protext kon aannemen, om in hoogst-eigen persoon zoo ijverig naar zijn klant toe te draven.

„Inderdaad heel vriendelijk van U,” sprak Pilling, dadelijk gretig het boek uit de handen van zijn bezoeker nemend. Daar zijn werk voor dien dag afgelopen was, had de detective 't zich gemakkelijk gemaakt ; hij droeg een zwart-fluweelen huisjasje en was bezig, zich den een of anderen geestrijken drank te bereiden, dien hij nu ook onmiddellijk aan Thursfield aanbood.

Terwijl onze vriend even rondkeek in het geheel met boeken gestoffeerde vertrek verwonderde hij zich weer op nieuw over het eigenaardige feit, dat hij zich nu als 't ware midden in den leeuwenkuil bevond, zonder daarom in 't minst bang te zijn.—

Neen : hij genoot er eerder van !

„Ik wist wel, dat U het altijd heel druk heeft, Mijnheer Pilling”, sprak hij, „maar op dit late uur, dacht ik U toch

vrij te vinden !” „Och, dat ben ik feitelijk nooit ! 't Is hard werken, hoor ! Dat verzeker ik je”.

„Ja, maar interessant ?” meende Thursfield.

De vriendelijke gastheer reikte hem den kokendheeten drank.

„Och, kijk eens : Je leert wel terdege de menschelijke natuur kennen ; en dan : het wekt sensatie ! Maar tóch”, — hier nam de spreker een paar hartversterkende teugen, niet half zooveel, als de buitenwereld wel meent”.

„Neen ?...” vroeg Thursfield weer heel bescheiden.

„Je zoudt toch anders denken : zoo'n moord, of wát dan ook, dat...”

Met „verlichten” glimlach viel Pilling zijn bezoeker in de rede :

„Och, hoor eens hier, beste Thursfield : Een gewoon moordgeval is zoo eenvoudig als chocolade drinken ! Daar hoort niets geen scherpzinnigheid toe ; om dat uitgepeuterd te krijgen. Geloof me vrij !” „Ja heusch ?” vroeg Thursfield. — In zichzelf dacht hij echter :

Wij zijn in de gelegenheid onzen lezers in kennis te brengen met de twee onlangs door onzen kunstkenner I. O. Kronig ontdekte vroege werken van Rembrandt: de ouders van Tobias, omstreeks 1629, en Bacchus en Ariadne, gem: R. en 1631 gedateerd.

„Als je toch eens wist, hoe aardig ik je nu beet heb !”

„Zeker”, ging Pilling voort. „Laten we nu bijvoorbeeld dat laatste geval eens onder de oogen zien : dien moord op het —plein, waar de couranten zoo vol van zijn. Ambts-halve hebben zij mij niet geraadpleegd, dus kan ik er mij juist vrij over uitlaten. Dat noemen ze nu een *geheim*, maar ik ben overtuigd, dat het de eenvoudigste zaak van de wereld blijkt te zijn”.

„Denkt U, dat ze den moor . . . , dat ze hem, zullen vatten ?” vroeg Thursfield. Het was hem een ware teleurstelling, dat Pilling zelve het onderzoek niet leidde ; ofschoon hij toch weer moest erkennen, dat dit veel vóór had : De detective zou hem nu vrijer eens even een blik achter de schermen gunnen.

„Hoor eens hier”, begon Pilling weer op vertrouwelijke toon. „Heel mijn werkkring door, heb ik nog nooit een geval ontmoet, waarbij ik, — van mijn kant, — niet onmiddellijk zeker was van den schuldige. En wat dien Marston zelve nu betreft : ik beloof je, als ik eenmaal op de hoogte ben gebracht van de toedracht, dan zou ik morgen aan den dag al de hand hebben gelegd op den moordenaar”. En in het vuur van zijn rede sloeg hij met de vlakke hand op Thursfield's knie. „Ik geloof U graag, Mijnheer Pilling,” sprak de boekverkooper, innerlijk met den grootsten schik : Ja waarlijk, dit bezoek was nog eens de moeite waard !

Pilling voelde zich gestreeld door de schijnbare overtuiging, waarmee Thursfield die laatste woorden sprak ; en met de grootste welwillendheid bood hij aan :

„Weet je wat : dat is misschien wel een aardige afwyseling voor je, — als je tenminste den tijd hebt ; ik niet, zie je, — maar als jij het er nu voor over mocht hebben, om het verhoor te gaan bijwonen, en je geeft er mij dan van avond verslag van, dan beloof ik je, dat ik je wel vertellen zal, wie de moordenaar was. Wedden ? . . . Om den prijs van dit boek bijvoorbeeld ?”

„Goed !” — Welja, dát had Thursfield er nu wel voor over !

„Afgesproken dus !” ging de ander voort. „Persoonlijk was je immers niet bekend met dien „bewusten Marston ?”

De vraag kwam zoo onverwacht, dat Thursfield nog zijn eigen kalmte bewonderde, waarmee hij antwoordde :

„Ongelukkigerwijs wél ! Ik was hem, — of laat ik liever zeggen : ik ben natuurlijk nog aan zijn erfgenamen, — een aardig sommetje schuldig”.

— Knap er af gebracht niet waar ?

De meesten in zijn geval zouden nu toch deerlijk van hun stuk geraakt zijn, en natuurlijk ontkend hebben. —

„Nu”, antwoordde Pilling, met hartelijke deelneming in zijn stem, „geen gemakkelijke schuldeischer zeker ? Allicht zal je er nu niet slechter aan toe zijn !” En daarmee stond hij op ; dit interview hiermee eindigend : „Tot morgen dus, Thursfield !”

Buiten gekomen, bleef de handige boekverkooper even stil naar de lucht staan kijken : Het leek wel, of de sterren hem eens oolijk toepinkten.

„Wie zou dat nu gedacht hebben, dat ik ze allemaal zoo heerlijk bij den neus zou hebben ? Dan zal ik er morgen kunnen bijzitten, met het doodonschuldigste gezicht van de wereld, zonder dat iemand mij voor in 't minst betrokken zal houden bij de zaak”.

Nog langen tijd lag hij wakker, vervuld van de ironie van 't geval.

Maar toen het eenmaal tot 't verhoor kwam, viel dit Thursfield eigenlijk tegen ; want natuurlijk ging dit alles heel officieel toe :

In de eerste plaats werd Wickstead gehoord ; wél vond hij diens getuigenis interessant. De klerk was enorm verouderd in dien korten tijd, dat hij hem niet gezien had. Hij sprak maar flauwtjes, en scheen over het geheel zeer onder den indruk van 't gebeurde.

Die Marston niet gekend had, zou het er bepaald voor gehouden hebben, dat hij zoozeer getroffen was door den dood van een bemind chef.

Wickstead scheen echter niet in staat, eenig licht te werpen op de misdaad. Hijzelve was op dien nacht niet in het huis van den vermoorde geweest, maar eerst tegen den ochtend weergekeerd ; om halfnegen, meende hij, maar precies kon hij dat ook niet zeggen.

Het kostte Thursfield bovenmenselijke inspanning, om dit niet te verbeteren. Toen luisterde hij met de grootste aandacht toe, terwijl de oude man vertelde, hoe hij het lijk gevonden had.

Het was zeer duister in de kamer, toen hij daar binnentrad ; en terwijl zijn gezicht toch al niet heel best was, had hij in het eerst niets gemerkt, totdat hij zich omkeerde, na het gordijn te hebben opgehaald. Daarop gaf hij in de kleinste bijzonderheden een beschrijving van de houding waarin hij het lichaam had gevonden, en werden hem ook nog eenige vragen gesteld, betreffende het deel van het vertrek, dat men bij het binnentreden niet zien kon.

„Die sofa nu bijvoorbeeld ?” . . . — Thursfield moest zich geweld aandoen, om stil te blijven zitten ; — die, zooals we op den plattegrond zien, — aan den anderen kant naast de schrijftafel stond, — viel die geheel niet in het oog ?”

„Neen,” was al wat Wickstead antwoordde. „Dan zou het den moordenaar dus mogelijk zijn geweest, om in de kamer verborgen te zitten, toen U binnentradt ; en bij voorbeeld ontsnapt te zijn op het oogenblik dat geheel Uw attentie in beslag genomen was door het op-halen van het gordijn ?”

Na lang aarzelen gaf Wickstead ook dit toe. Dit was een belangrijk punt en het veroorzaakte veel opschudding onder de aanwezigen.

Toen het verhoor afgelopen was, had Thursfield toch weer dol plezier in zichzelf. Wat waren ze soms toch makkelijk bij den neus te nemen ! — Voor den ouden klerk speet het hem echter ; voor dien zou hij graag wat gedaan hebben.